

ASZTALTÁRSASÁG

Ahhoz, hogy emberek találkozzanak, és együtt töltsenek némi időt, kell egy jó meleg hely, néhány asztal és valami étel, amely fölött beszélgetni lehet. Az, hogy a megfelelő emberek a megfelelő időben és helyen, a megfelelő asztalhoz üljenek le és a megfelelő ételt egyék, nem kell más, csak egy jó ötlet. A jó ötletek aztán önálló életet kezdenek élni, először egy ember fejében, aztán vagy gondolatátvitel, vagy verbális kommunikáció által mások fejében is. És az ötlet forog, gömbölyödik, gyúrmálódik, emésztődik kissé, és végül megtermi a gyümölcsét. Persze ötletet lehet kölcsönvenni vagy utánozni is. Vagy plagizálni. Igaz, plágium esetén nem szokták az ötlet eredeti gazdáját hivatkozás-ként megjelölni.

„Ha vendégséget rendezel, hívd meg a szegényeket, bénákat, sántákat, vakokat” (Lk 14,13)!

Ez egy jó ötlet! És a legkevésbé sem plágium, de mindenképpen utánzásra sarkalló. Az egyetlen utánozható példa! Az örömhír példája, Jézus példája: aki az elesetteket és rászorulókat hívja vendégségbe.

És a meghívottak el is jöttek. Jöttek rongyaikba burkolt testükkel és éhes lelkükkel. Az élet hajótöröttei, akiknek arcában saját arcunkat fedezhetjük fel... Eljött a gyermekeit eltemető anya, aki nyugdíj nélkül, hideg lakásában morzsolja hétköznapjait. Ott volt a lecsúszott tanár, akit felesége a válás után kitessekelt addigi közös lakásukból. Leült az asztaltársaságba a volt állami gondozott, akit üres tarisznyával engedett útjára anyja, az állam. Társaságot talált a fiatal munkanélküli, akinek arcán a remény mosolya halványul. Jelen volt a fiatal anya, akinek gyermeke már nevelőszüleinek mondja, hogy

apa és anya. De megtalálta az asztalt az éhségtől szédelő, elsárgult bőrű, homályban élő is. És még számosan a számtalanok közül, akiknek számlálatlanul múlnak napjaik, várva a Bethesda-fürdő partján, hogy egy arra járó kóbor angyal szárnyával megmozdítsa a vizet, amelybe megtalált emberével léphet a gyógyulást váró. Leültek terített asztalunkhoz, és jó étvággal elfogyasztották felkínált ételünket.

Igazságtalanságnak gondolható, de kiigazítható igazság az, hogy az élet mintha két parton folyna. Az egyik parton élnek azok, akiknek van munkájuk, otthonuk, családjuk, ételük. A másik parton azok, akiknek volt, vagy lehetett volna mindez, de nincs. A két part közötti hidat mindkét oldalról szükséges építeni. Akik a „van” oldalán élnek, azoknak azért, hogy szívük ne kérgesedjen meg jólétükben, akik a „nincs” oldalán élnek, azért, hogy szívük ne kérgesedjen meg bánatukban. Szükségük van egymásra a két parton élőknek! Egymásra utaltattak!

Nekünk, vendéglátóknak örömet jelentett, hogy leültek asztalunkhoz a meghívottak, Sopronban élő hajléktalan embertársaink. Láthatóan jó étvággal fogyasztották el az Ág-falván főzött Jókai bablevest, és a testvéreink által sült almás pitét, kakaós csigát, kalácsot és buktát.

A Bokor helyi közösségeinek tagjai és családjai együtt munkálkodva készültek a vendéglátó szerepére, és Sopronban, a Szent György Plébánia hittantermében terítették asztalt 2011. február 19-én délután.